

РЕШЕНИЕ

№ 16318

гр. София, 11.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 79 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЦВ.М.

при участието на секретаря Т. Ц
като разгледа докладваното от ЦВ.М. Гражданско дело № 20221110149545
по описа за 2022 година

Предявени са установителни искиове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 153 ЗЕ и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Ищецът „.....върди, че е налице облигационно правоотношение, възникнало между него и ответницата К. Г. Д. - А., въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителя без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответницата топлинна енергия до топлоснабден имот, находящ се на адрес:, като тя не е изпълнила насрещното си задължение за заплащане на дължимата цена, формирана на база на прогнозни месечни вноски и изравнителни сметки, както и цена на услуга за дялово разпределение. Сочи, че съгласно приложимите общи условия, в случай, че резултатът от изравняването е сума за доплащане, тя се прибавя към първата дължима сума за съответния период, а когато е сума за възстановяване, от нея се приспадат най-старите просрочени задължения на потребителя. Твърди, че съгласно общите условия от 27.06.2016 г., в сила от 10.07.2016 г., купувачът на топлинна енергия е длъжен да заплаща същата в 45-дневен срок от изтичане на периода, за който се отнасят, което ответницата не е сторила, поради което претендира сумите, както следва: 1 383,06 лв., представляваща цена на топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г., 168,28 лв., представляваща мораторна лихва върху задължението за цена на топлинна енергия за периода от 16.07.2020 г. до 20.05.2022 г.; 38,98 лв., представляваща цена на услуга за дялово разпределение за периода от 01.05.2019 г. до 30.06.2020 г., 9,30 лв., представляваща мораторна лихва върху задължението за цена на услуга за дялово разпределение за периода от 01.07.2019 г. до 20.05.2022 г., ведно със законната лихва върху всяка от главниците от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 09.06.2022 г. до окончателното им заплащане, за които суми по ч. гр. дело № 30981/2022 г. по описа на СРС, 79 състав, е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 23.06.2022 г. Претендира и разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответницата К. Г. Д. - А. не е подала отговор на исковата молба. Със становище от 26.04.2023 г., докладвано в открито съдебно заседание на

11.05.2023 г., излага доводи за неоснователност исковете. Оспорва да е доказано наличието на облигационно правоотношение, както и поръчването на твърдяното количество топлинна енергия. Оспорва поставянето си в забава. Оспорва претенцията за цена на услуга за дялово разпределение, тъй като тя не се извършва от ищеца. С възражението по чл. 414 ГПК прави възражение за изтекла погасителна давност.

Третото лице – помагач на страната на ищеца – „.....“ изразява становище, че в рамките на исковия период услугата дялово разпределение е била законосъобразно извършвана.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

По искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 153 ЗЕ.

Основателността на исковете за цена на потребена топлинна енергия и цена на услуга за дялово разпределение предполага установяване от ищеца наличието на облигационно правоотношение по договор за продажба между него и ответницата, по силата на което е доставил топлинна енергия в твърдените количества и за нея е възникнало насрещно задължение за заплащане на уговорената цена в претендирания размер, както и че през исковия период в сградата, в която се намира процесният имот, е извършвана услугата дялово разпределение от лице, с което ищецът има сключен договор, при което е възникнало задължение за заплащане на възнаграждение за предоставената услуга в претендирания размер.

Съгласно разпоредбите на чл. 153, ал. 1 ЗЕ и § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ /приложима редакция след 17.07.2012 г., а с това и в рамките на процесния период/ потребител, респ. клиент на топлинна енергия за битови нужди е физическо лице – ползвател или собственик на имот, който ползва електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване или природен газ за домакинството си. Следователно, тази законова уредба сочи за купувач /страна/ по договора за доставка на топлинна енергия собственикът на топлоснабдения имот или лицето, на което е учредено ограничено вещно право на ползване, като законодателят е обвързал това качество с реалното ползване на съответния вид енергия. Именното то е задължено да заплаща продажната цена за доставената и потребена топлинна енергия, респ. то е встъпило в облигационни отношения с ищцовото дружество. В случая, при съвкупна преценка на писмените доказателства по делото съдът приема за установено, че в рамките на исковия период ответницата К. Г. Д. - А. се легитимира като съсобственик на процесния недвижим имот, респ. тя следва да отговаря за вземанията за цена на топлинна енергия и цена на услуга за дялово разпределение, касаещи същия. За да достигне до този извод съдът съобрази най-вече данните, удостоверени в представената в заверен препис заповед № РД-41-171/16.01.1984 г. на ИК на СНС (л. 65 от делото), от която се установява, че на основание чл. 100 от ЗТСУ (отм.) ответницата К. Г. Д. - А. (тогава Х.) е придобила собствеността върху процесния апартамент № 30, находящ се в – получен като обезщетение срещу отчужден от нея друг имот за мероприятия по ЗТСУ (отм.). Съгласно разпоредбата на чл. 103, ал. 1 от ЗТСУ (отм.) собствеността на недвижим имот, отстъпен като обезщетение, се придобива по силата на самата заповед на органа по чл. 95 от ЗТСУ (отм.). Когато се дължи разлика между стойността на отчуждения и стойността на отстъпения имот, тя се заплаща по ред и начин, определени с ППЗТСУ (отм.), а ако разликата не бъде внесена органът по чл. 95 от ЗТСУ (отм.) отменя първоначалната заповед за обезщетяване и обезщетява правоимащия с отстъпване на имот с по-малка стойност – арг. ал. 2 и ал. 3 на чл. 103 от ЗТСУ (отм.). В случая, по делото не се твърди, а и не се доказва процесната заповед № РД-41-171/16.01.1984 г. да е била обжалвана от заинтересованите лица по реда на чл. 138 и сл. ЗТСУ (отм.), респ. същата да е била отменена поради неплащане на разликата между

стойността на отчуждения и стойността на отстъпления имот, поради което съдът приема, че същата е влязла в сила и е породила своето действие. Ето защо, съдът приема, че на основание заповед № РД-41-171/16.01.1984 г. ответницата е станала собственик на процесния имот, като констатираното несъответствие във фамилното име на лицето се преодолява от представеното удостоверение за идентичност на лице с различни имена с изх. № 810/30.05.2023 г., издадено от Столична община, р-н „Триадица“ (л. 84 от делото), според което К. Г. Д. - А., К. Г. Д. и К. Г. Х. са имена на едно и също лице, а именно: ответницата по настоящото дело. По делото не се твърди, а и не се установява осъществяването впоследствие на други юридически факти, довели до промяна в правата върху процесния имот, поради което следва да се направи извод, че включително и в рамките на исковия период – от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г. К. Д. - А. се легитимира като негов собственик, а това означава, че с оглед действащата нормативна уредба в областта на енергетиката за нея е възникнало качеството на потребител на топлинна енергия. Нещо повече, полагайки подписа си от името на клиент с аб. № 128651 върху представения протокол за извършен отчет от 11.06.2020 г. (л. 74 от делото), чието авторство тя не е оспорила в хода на процеса, ответницата също е потвърдила това свое качество, което е в подкрепа на вече възприетия по-горе извод. Само за пълнота следва да се отбележи, че индиция за това, че К. Д. - А. е обитавала жилището през процесния период представлява и фактът, че според служебно изготвената справка (л. 46 от делото) същата е регистрирана по постоянен и настоящ адрес именно на адреса на процесния апартамент № 30, а също така и фактът, че това е посоченият от самата нея адрес по делото, на който тя надлежно получава книгата си по него.

С оглед на изложеното, съдът приема, че ответницата К. Г. Д. - А. се явява страна по облигационното правоотношение с топлофикационното дружество във връзка с доставката на топлинна енергия, чието основно задължение е да заплаща цената на същата, както и цената на извършената в тази връзка услуга за дялово разпределение.

Съгласно чл. 150, ал. 1 ЗЕ облигационните правоотношения между страните се регламентират от публични известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от КЕВР. Според изричната разпоредба на чл. 150, ал. 2 ЗЕ общите условия влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите. Следователно, приемането на общите условия от абоната става по силата на закона, след изтичане на срока за възражения и/или отправено искане към ищеца за уговаряне на индивидуални такива. По делото нито се твърди, нито се доказва ответницата да е възразила срещу прилаганите от ищеца общи условия или да е предложила сключването на индивидуално споразумение с него, поради което и с оглед изложените по-горе съображения, че в рамките на исковия период тя е била собственик на процесния апартамент № 30 съдът прави извод, че между нея и ищеца е възникнало договорно правоотношение по продажба на топлинна енергия за битови нужди с включените в него права и задължения на страните, съгласно ЗЕ и Общите условия.

Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 ЗЕ, разпределението на топлинна енергия в сграда - етажна собственост се извършва по система за дялово разпределение, а дяловото разпределение на топлинна енергия между страните в сградата се осъществява от топлопреносното предприятие или от доставчик на топлинна енергия самостоятелно или чрез възлагане на лице, вписано в публичния регистър по чл. 139а ЗЕ. Топлинната енергия за отопление на сграда – етажна собственост се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите в сграда – етажна собственост – арг. чл. 142, ал. 2 ЗЕ. Съгласно чл. 145, ал. 1 от закона топлинната енергия за отопление на имотите в сграда – етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери, се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти. В случая, видно от протокол от общо събрание на етажната собственост, списък към него и договор №

3284/03.09.2002 г. (л. 25-28 от делото), справки за използвана топлинна енергия и протокол за извършен отчет от 11.06.2020 г. (л. 74 от делото), а и с оглед изложеното от вещото лице в констативната част от заключението по съдебно-техническата експертиза, по делото се установява, че етажните собственици в сградата, находяща се на адрес: г....., са възложили извършването на индивидуално измерване на потреблението на топлинна енергия и вътрешно разпределение на разходите за отопление и топла вода на третото лице – помагач - „.....

За установяване на факта на предоставяне на топлинна енергия в обема, съответстващ на претендираната цена, по делото е прието без оспорване от страните заключение на вещото лице по съдебно-техническата експертиза, според което количеството постъпила топлинна енергия в сградата – етажна собственост, находяща се на адрес: г....., е измервана чрез определено от ЗЕ средство за измерване – общ топломер, който е отчитан в края на всеки месец, като технологичните разходи са приспаднати от общото количество топлинна енергия, влязло в абонатната станция, и са за сметка на топлофикационното дружество. Изяснява се, че през процесния период в имота на ответницата са начислявани суми за отопление, битово гореща вода и сградна инсталация, като детайлно е посочено как се формират те, достигайки се до крайния извод, че това е ставало съобразно изискванията на действащата нормативна уредба. Така, сумите за отопление на имота са начислявани прогнозно до м.11.2020 г. включително, а считано от 01.12.2020 г. това е ставало дистанционно, сумите за битово гореща вода са начислявани въз основа на показанията от 2 броя водомери, а сумите за топлинна енергия, отдадена от сградна инсталация, са начислявани на база посоченото в т. 6.1.1. от Методиката за дялово разпределение към Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването – между абонатите съобразно пълния отопляем обем на имота - 198 куб. м. и този на етажната собственост – 4 016 куб. м. От техническа гледна точка фирмата за дялово разпределение също е изготвяла индивидуалните изравнителни сметки в съответствие с нормативните изисквания, с оглед на което вещото лице изяснява, че е било отразено реално доставеното количество топлинна енергия и е извършено изравняване между начислената от ищеца и реално дължимата сума. При анализ на протоколите и свидетелствата за метрологична проверка, касаещи исковия период, експертът е достигнал до извод, че общият топломер в абонатната станция е преминал изискуемите метрологични проверки в съответствие с изискванията на ДАМТН, като от страна на ответницата не са ангажирани доказателства за опровергаване на този извод. В чл. 155, ал. 1 ЗЕ от действащата през процесния период нормативна уредба се предвижда, че потребителите на топлинна енергия в сграда – етажна собственост заплащат доставената топлинна енергия по един от следните начини: 1) на 11 равни месечни вноски и една дванадесета изравнителна вноска, респ. на 10 равни вноски и 2 изравнителни – след изменението на ЗЕ от ДВ, бр. 74/2006г.; 2) на месечни вноски, определени по прогнозна консумация за сградата, и една изравнителна вноска и 3) по реална месечна консумация. Следователно, при определяне стойността на действително потребената през процесния период топлинна енергия следва да бъдат взети предвид резултатите от изравнителните сметки в края на отчетния период, които показват дали фактурираните през този период суми са били завишени или занижени, като отразяват реално доставеното количество енергия след проверка на място на показанията на индивидуалните уреди за измерване. При съобразяване на резултата от изравнителните сметки, изготвяни в края на всеки отчетен период, експертизата е приела, че реално доставеното до имота на ответницата количество топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г. възлиза на 1 303,12 лв., представляваща разлика между прогнозно начислените суми по фактури (1 332,09 лв.) и сумите за възстановяване на абоната по изравнителните сметки (28,97 лв.), като посочената по-горе стойност е без предишни неплатени и просрочени суми и без начисляване на лихви по тях. Вещото лице е съобщило факта, че в периода от 01.05.2019 г. до 30.11.2020 г. от страна на „..... са издавани изравнителни сметки, а в периода от 01.12.2020 г. до 30.04.2021 г.

отчетът се е извършвал дистанционно, поради което само за тази част от исковия период общо фактурираната сума се равнява на 327,24 лв., която е включена в общо посочената такава от 1 303,12 лв.

Ето защо, при този извод на съда следва да се даде отговор на въпроса каква част от нея ответницата К. Г. Д. - А. дължи да заплати, като в тази връзка бъде разгледано релевираното от нея в срока по чл. 414, ал. 2 ГПК възражение за изтекла погасителна давност – арг. т. 11а от ТР № 4/18.06.2014 г. по т. д. № 4/2013 г. на ВКС, ОСГТК.

Съгласно задължителните тълкувателни разяснения, дадени с ТР № 3/2011 г., ОСГТК на ВКС, вземанията на топлофикационни, електроснабдителни и водоснабдителни дружества, както и на доставчици на комуникационни услуги, са периодични плащания по смисъла на чл. 111, б. „в“ ЗЗД и за тях се прилага 3-годишната давност. Предявяването на иска спира течението на давността, като в случая заявлението по чл. 410 ГПК е подадено в съда на 09.06.2022 г., а за времето от 13.03.2020 г. до 20.05.2020 г. /за период от два месеца и 7 дни/ срокът е спрял да тече на основание чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, във връзка с § 13 от ПЗР на ЗИД на Закона за здравето /обн. ДВ, бр. 44/2020 г., в сила от 14.05.2020 г./, поради което извън погасителната давност са всички вземания, чиято изискуемост настъпва не след и на 09.06.2019 г., а след и на 02.04.2019 г. - арг. чл. 114, ал. 1 ЗЗД. От страна на ищеца се претендират вземания за цена на топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г., като съгласно чл. 33, ал. 1 от приложимите към релевантния период общи условия на ищеца – тези от 27.06.2016 г., в сила от 11.08.2016 г., месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 и ал. 2 са платими в 45-дневен срок от изтичане на месеца, за който се отнасят, а не от публикуването на общата фактура на интернет – страницата му, както се поддържа от ответницата със становището от 26.04.2023 г., докладвано в открито съдебно заседание на 11.05.2023 г. Следователно, най-ранното месечно задължение, включено в рамките на исковия период – това за м. май 2019 г. е станало изискуемо едва на 15.07.2019 г., т. е. след 02.04.2019 г., поради което нито то, нито последващите месечни задължения за цена на топлинна енергия, включени в рамките на исковия период, не са обхванати от изтекла погасителна давност.

Ето защо, съдът приема, че стойността на задължението за цена на топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г. се равнява на посочената по-горе сума от 1 303,12 лв., до който размер предявеният главен иск за цена на топлинна енергия се явява основателен и следва да бъде уважен, като се отхвърли за разликата до пълния предявен размер от 1 383,06 лв., или за размера от 79,94 лв.

Към стойността на задължението за цена на топлинна енергия следва да се добавят и дължимите годишни такси за извършваната услуга за дялово разпределение, чиято обща стойност не се спори, че се равнява на посочения от ищеца размер от 38,98 лв. Това е така, тъй като съгласно чл. 22 от Общите условия на ищеца дяловото разпределение на топлинната енергия се извършва възмездно от продавача по реда на чл. 61 и сл. от Наредбата за топлоснабдяването или чрез възлагане на търговец, избран от клиентите на етажната собственост. Клиентите заплащат на продавача стойността на услугата дялово разпределение, извършвана от избрания от тях търговец. Съгласно чл. 61, ал. 1 от Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването дяловото разпределение на топлинната енергия между клиентите в сградата – етажна собственост, се извършва възмездно от лицето, вписано в публичния регистър по чл. 139а ЗЕ и избрано от клиентите или от асоциацията по чл. 151, ал. 1 ЗЕ при спазване на изискванията на тази наредба и приложението към нея.

В чл. 36 от общите условия на ищеца е предвидено, че клиентите заплащат цена на услугата дялово разпределение, извършвана от избран от клиентите търговец, като стойността се формира от: цена за обслужване на сградата на клиент и цена на отчитане на

един уред за дялово разпределение. Редът и начинът за заплащане на услугата се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата дялово разпределение и се обявява по подходящ начин на клиентите.

С договора от 22.06.2017 г., сключен между ищеца и „.....“, страните са договорили заплащане от на ползваните услуги съгласно Приложение № 2, въз основа на броя обслужвани имоти и броя средства за дялово разпределение в тях. Договорено е цената да се определя първоначално и да се актуализира ежегодно до 30-ти април за следващия отчетен период. Както се посочи по-горе, представен е и договор от 03.09.2002 г., сключен между етажните собственици в процесната сграда и фирмата за дялово разпределение, с който страните са договорили абонаментна цена за отчитане на показанията на индикаторите за разпределение на топлинна енергия и разхода за отопление, водомерите за топла вода, поддръжката на монтираните уреди и изготвянето на обща и индивидуални сметки – 4,20 лв. на измервателен уред.

Ето защо, предвид ангажираните по делото доказателства, ищецът се легитимира като носител на вземането за цена на извършваната услуга дялово разпределение за периода от 01.05.2019 г. до 30.06.2020 г., чиято обща стойност съдът приема, че възлиза на посочената от ищеца сума от 38,98 лв., която не се твърди и не се доказва да е била заплатена от ответницата. Във връзка с възражението за изтекла погасителна давност следва да се отбележи, че в общите условия на ищеца не е предвиден срок за изпълнение на това задължение, поради което кредиторът може да иска изпълнение веднага - арг. от чл. 69, ал. 1 ЗЗД. Следователно, погасителната давност следва да бъде отнесена към момента на възникване на задължението, при което най-ранното месечно задължение - това за м.05.2019 г. се счита за възникнало на 31.05.2019 г., или същото е станало изискуемо на 01.06.2019 г., т. е. също след 02.04.2019 г., поради което нито то, нито последващите такива, не са обхванати от изтекла погасителна давност.

Ето защо, претенцията на ищеца за цена на услуга за дялово разпределение за периода от 01.05.2019 г. до 30.06.2020 г. следва да се приеме за доказана в горепосочения размер от 38,98 лв., поради което така предявеният главен иск също е основателен и следва да се уважи изцяло.

Като законна последица от предявяване на исковете, всяка една от посочените по-горе суми следва да се присъди ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 09.06.2022 г. до окончателното им заплащане.

По искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Основателността на исковете за обезщетение за забава предполага установяване от ищеца наличието на главен дълг; изпадане на ответницата в забава и размера на обезщетението за забава.

Съгласно чл. 33, ал. 1 от общите условия на ищеца от 2016 г., в сила от 10.08.2016 г., клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 и ал. 2 в 45 – дневен срок от изтичане на месеца, за който се отнасят. Ето защо, за вземанията за цена на топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г. не е необходимо отправянето на покана или предприемането на други действия от страна на ищеца, за да се поставят клиентите в забава /така решение № 4273 от 16.07.2020 г. на СГС по в. гр. д. № 11883/2019 г./ По изложените съображения, определена по реда на чл. 162 ГПК, съдът счита, че размерът на лихвата за забава върху главното задължение за цена на топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г., попадащо в обхвата на общите условия от 2016 г., се равнява на сумата от 158,56 лв., начислена за претендиращия период от 16.07.2020 г. до 20.05.2022 г., до който размер предявеният акцесорен иск за лихва за забава следва да бъде уважен, като се отхвърли за разликата до пълния предявен размер от 168,28 лв., или за размера от 9,72 лв.

По отношение на задължението за цена на услуга за дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. В случая, по делото не са представени доказателства за отправена покана от кредитора за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на заявлението по чл. 410 ГПК в съда – 09.06.2022 г. и касаеща процесния период, поради което предявеният акцесорен иск за лихва за забава върху главното задължение за цена на услуга за дялово разпределение в размер на 9,30 лв. за периода от 01.07.2019 г. до 20.05.2022 г. се явява неоснователен и следва да се отхвърли изцяло.

По отговорността за разноси:

В съответствие със задължителните разяснения, дадени с т. 12 на ТР № 4/18.06.2014 г. по тълк. дело № 4/2013 г., ОСГТК, ВКС, съдът следва да се произнесе по разпределението на отговорността за разноси в заповедното и исковото производство. При този изход на спора – частична основателност на предявените искове, право на разноси има всяка от страните, съразмерно с уважената, респ. отхвърлената част. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на заявителя - ищец следва да се присъдят направените разноси в производството по ч. гр. дело № 30981/2022 г. по описа на СРС, 79 състав, както и в исковото производство, съразмерно с уважената част от исковите, които съответно възлизат на 76,92 лв. – платена държавна такса и юрисконсултско възнаграждение, както и 407,99 лв. – платена държавна такса, депозит за СТЕ и юрисконсултско възнаграждение. Съдът определи в минимален размера юрисконсултското възнаграждение на заявителя-ищец в двете съдебни производства на основание чл. 78, ал. 8 ГПК (изм. ДВ, бр. 8 от 2017 г.), вр. чл. 37 от Закон за правната помощ и съответно чл. 26 от Наредбата за заплащането на правната помощ (по отношение на юрисконсултското възнаграждение в заповедното производство) и чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ (по отношение на юрисконсултското възнаграждение в исковото производство), като съобрази вида и обема на извършената дейност от процесуалните му представители, както и липсата на фактическа и правна сложност на делото. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК в полза на ответницата не следва да се присъждат разноси, съразмерно с отхвърлената част от исковите, тъй като тя не претендира, а и не доказва извършването на такива.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от, ЕИК, със седалище и адрес на управление: срещу К. Г. Д. - А., ЕГН, с адрес:, ап. 30 установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 153 ЗЕ и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че К. Г. Д. - А. дължи на сумата от **1 303,12 лв.**, представляваща цена на топлинна енергия по отношение на топлоснабден имот, находящ се в, за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г.; сумата от **38,98 лв.**, представляваща цена на услуга за дялово разпределение за периода от 01.05.2019 г. до 30.06.2020 г., ведно със законната лихва върху всяка от главниците от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 09.06.2022 г. до окончателното им заплащане, както и сумата от **158,56 лв.**, представляваща лихва за забава върху задължението за цена на топлинна енергия за периода от 16.07.2020 г. до 20.05.2022 г., за които суми по ч. гр. дело № 30981/2022 г. по описа на СРС, 79 състав, е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 23.06.2022 г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за цена на топлинна енергия за разликата над уважения размер от 1 303,12 лв. до пълния предявен размер от 1 383,06 лв., или за размера от 79,94 лв.; иска за лихва за забава върху задължението за цена на топлинна енергия за периода от 16.07.2020 г. до 20.05.2022 г. за разликата над уважения размер от 158,56 лв. до

пълния предявен размер от 168,28 лв., или за размера от 9,72 лв., както и иска за лихва за забава върху задължението за цена на услуга за дялово разпределение в размер на 9,30 лв. за периода от 01.07.2019 г. до 20.05.2022 г.

ОСЪЖДА К. Г. Д. - А., ЕГН *****, с адрес:, ап. 30 да заплати на, ЕИК, със седалище и адрес на управление:, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **76,92 лв.**, представляваща разноси в производството по ч. гр. дело № 30981/2022 г. по описа на СРС, 79 състав, както и сумата от **407,99 лв.**, представляваща разноси в исковото производство.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на трето лице-помагач на страната на ищеца – „.....“

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____